

[Gert Petersen]

På den baggrund beklager SF, at statsministeren kan bryste sig af et skatteforlig med socialdemokratiet. Vel rummer forliget også positive ting – og vi vil i øvrigt stemme til de enkelte lovforslag ud fra en saglig vurdering af de enkelte forslag – men det blokerer for den socialt langt rigtigere skatteordning, som et arbejder- og lønmodtagerflertal burde sætte på.

Endelig banede forliget vej for et nyt finanslovsforlig mellem regeringen og det radikale venstre. Og så står vi for øvrigt helt uforstående over for, at kapitalindkomster, arbejdsfrie indkomster, efter forliget skal beskattes langt mildere end arbejdsindkomster. Er det rimeligt?

Under alle omstændigheder vil vi opfordre socialdemokratiet til at afstå fra yderligere flirt med denne regering. Heldigvis har statsministeren med sin tavshed tilkendegivet, at overskudsdeling ikke er noget for regeringen. Ja men så hold op med at fri til den i den anledning!

En stor reform, der indfører økonomisk demokrati, må være en højt prioriteret opgave for et arbejderflertal, og den bør ikke forfuskes ved, at man giver borgerlige modstandere af ægte økonomisk demokrati indflydelse på den.

På samme måde må der også trækkes en klar skillelinje til regeringen i spørgsmålet om unionsforhandlingerne i fællesmarkedet, og hvis der er nogen anstændighed til, må det radikale venstre og socialdemokratiet være på vores side af skellet i denne sag. Statsministeren siger, at han vil gøre EF-samarbejdet til noget mere end det økonomiske, men det radikale landsmøde udtalte klart, at: »EF fastholdt som et handelspolitisk og økonomisk samarbejde«, altså ikke noget andet. Det socialdemokratiske årsmøde erklærede som det radikale, at varetøretten må fastholdes, og at EF-Parlamentet ikke må sættes over de nationale parlamenter. Statsministeren derimod lægger op til kompromis med dem, der vil svække eller afskaffe varetøretten og styrke EF-Parlamentets position. Hvis der er nogen mening med ordene, kan disse standpunkter ikke forenes.

Vi opfordrer derfor flertallet til et bredt samarbejde om, at Danmark, uanset om Danmark skal gøre det alene, siger klart nej til bare den mindste udvanding af varetøretten,

til bare den mindste styrkelse af EF-Parlamentets stilling og til de øvrige unionsplaner.

På samme måde opfordrer vi til fortsat samarbejde i det flertal, der har manifesteret en klar modstand mod atomoprustning og styrkepolitik. Selv om vi ser forskelligt på mangt og meget, har vi kunnet enes herom, og det bør vi blive ved med. Statsministeren sagde i forgårs noget pænt om at udnytte mulighederne for at begrænse rustningerne og formindske atomtruslen – udtalelser, alle kan komme med. Samtidig påberåbte statsministeren sig NATO-loyaliteten, troværdigheden osv., og det i en tid, hvor enhver, uanset hvad man måtte mene om allianceforholdene, burde kunne se, at vi ikke får begrænset rustningerne og formindsket atomtruslen uden en kritisk holdning til super- og stormagter, både Sovjetunionen og USA. En virkelig indsats for afspænding og nedrustning må have front mod begge supermagter. Sovjetunionens tilstedeværelse i Afghanistan må fordømmes, men det må USAs bestandige trusler mod og boykot af Nicaragua også, og tænk på, at USA netop har godkendt – vel-signet – Israels terroristiske og groft folkeretsstridige aktion mod Tunesien. Det er det samme USA, som siges at være Danmarks allierede.

Derfor er det at arbejde for afspænding og nedrustning totalt uforeneligt med den superloyalitet over for supermagten USA, som statsministeren forlanger, lige så vel som det vil være uforeneligt med bare given efter for Sovjetunionen. Afspændings- og nedrustningspolitik forudsætter en kritisk holdning til alle stormagter og især de to supermagter. Vi er altså i den situation, at vi er allieret med den ene af dem. Men det bør ikke fritage os for ansvaret for en kritisk holdning, som statsministeren og i øvrigt også udenrigsministeren er ude på. Vi må ikke anlægge en sådan kritisk holdning; det er brud på loyalitet, og hvad ved jeg.

Jeg håber og tror, at flertallet i denne sal fortsat er uenig med statsministeren og udenrigsministeren heri, og at det bliver muligt at fortsætte det samarbejde rettet imod konkret atomoprustning og for en konkret afspænding, som blev indledt i de forrige samlinger.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):